

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA O

DOPUŠTENOSTI

Zahtjeva br. 71615/01

Ivan MEŽNARIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 11. prosinca 2003. godine u vijeću u sastavu:

g. C.L. Rozakis, *predsjednik*,

g. P. Lorenzen,

g. G. Bonello,

gđa. F. Tulkens,

gđa N. Vajić,

gđa. E. Steiner,

g. K. Hajiyeu, *suci*

i g. S. Nielsen, *zamjenik tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 25. lipnja 2001. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena Vlada i odgovor na očitovanje koji je podnio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Ivan Mežnarić, je hrvatski državljanin, rođen 1954. i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga zastupa gđa Slađana Rajačić, odvjetnica iz Zagreba. Tuženu Vladu zastupa njezina zastupnica, gđa Lidija Lukina-Karajković.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta se, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Dana 10. srpnja 1991. godine M.T. i H.T. su podnijeli tužbu Općinskom sudu u Zagrebu protiv podnositelja zahtjeva tražeći naknadu štete na temelju ugovora o izvođenju građevinskih radova.

Od 27. studenoga 1991. godine do 27. siječnja 1992. godine tužitelje je zastupao njihov odvjetnik M.V., a zatim njegova kćerka S.T.

Dana 28. travnja 1992. godine sud je usvojio zahtjev tužitelja. Međutim, povodom žalbe podnositelja zahtjeva, presuda je bila ukinuta dana 9. veljače 1993. godine i predmet je bio vraćen na ponovno suđenje.

Podnositelj zahtjeva navodi da je u toj fazi postupka podnio zahtjev Općinskom sudu u Zagrebu za izuzećem raspravnog suca zbog nepristranosti i nestručnosti u predmetnom postupku. On također navodi da po tom zahtjevu nikad nije postupano.

Dana 6. srpnja 1993. godine Općinski sud u Zagrebu je ponovno usvojio zahtjev tužitelja.

U svojoj sljedećoj žalbi podnositelj zahtjeva je naveo, *inter alia*, da po njegovom zahtjevu za izuzećem raspravnog suca nikada nije postupano.

Dana 27. rujna 1997. godine Županijski sud u Zagrebu je izmijenio prvostupanjsku presudu usvajajući djelomično zahtjev tužitelja. Što se tiče zahtjeva podnositelja za izuzećem raspravnog suca u predmetu, sud je utvrdio da se takav zahtjev ne nalazi u spisu predmeta.

Podnositelj zahtjeva je tada podnio reviziju Vrhovnom sudu navodeći, *inter alia*, da nije bio sposoban prezentirati svoj predmet pred raspravnim sudom.

Dana 8. prosinca 1999. godine Vrhovni sud je odbio reviziju.

Dana 28. srpnja 2000. godine podnositelj zahtjeva je podnio ustavnu tužbu. On je tvrdio da suprotno odredbama Zakona o parničnom postupku i prema tome suprotno njegovom ustavnom pravu na pošteno suđenje niži sudovi nisu ispitali njegov zahtjev za izuzećem predsjedajućeg suca općinskog suda.

Dana 24. kolovoza 2000. godine odvjetnica tužitelja S.T., obavijestila je Općinski sud u Zagrebu da je prije četiri godine prestala zastupati tužitelje.

Dana 18. prosinca 2000. godine Ustavni sud je odbio tužbu podnositelja zahtjeva. Utvrdio je da prava na koja se podnositelj zahtjeva žali nisu ustavna prava. Jedan od sudaca Ustavnog suda bio je M.V., koji je prije zastupao podnositelju zahtjeva protivnu stranku, od 27. studenoga 1991. do 27. siječnja 1992. godine tijekom postupka pred Općinskim sudom u Zagrebu.

B. Mjerodavno domaće pravo

Mjerodavni dijelovi Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske iz 1999. godine (Narodne novine, br. 99 od 29. rujna 1999.) glase kako slijedi:

Članak 26. stavak 6.

“Sudac Ustavnog suda se ne može uzdržati od glasovanja, osim u slučaju kada je sudjelovao u donošenju zakona, drugog propisa ili odluke koji su predmet odlučivanja.»

Članak 72. propisuje da u slučaju usvajanja ustavne tužbe Ustavni sud ukida osporavane odluke i vraća predmet nadležnom tijelu na ponovni postupak.

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva prigovara prema članku 6. st. 1 Konvencije da je bio lišen svog prava na pošteno suđenje od strane nepristranog suda zbog činjenice da je o njegovoj ustavnoj tužbi odlučilo vijeće sudaca u kojem je bio i M.V.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da je sudac M.V. sjedio u vijeću Ustavnog suda koje je odbacilo njegovu ustavnu tužbu, a koji je prije toga zastupao njegove protivnike u postupku o ustavnosti kojeg je Ustavni sud bio pozvan da odluči. On prigovara također da je kasnije njegove protivnike zastupala kćerka M.V. Podnositelj zahtjeva, stoga, prigovara nepristranosti suca. On se poziva na čl. 6. st. 1. Konvencije koji, ukoliko je mjerodavan, glasi kako slijedi:

“1. Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ..., svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni nezavisni i nepristrani sud, pravično .... ispita njegov slučaj.”

1. Vlada je prvo navela da podnositelj zahtjeva nije udovoljio pravilu o šest mjeseci propisanom u čl. 35. st. 3. i 4. Konvencije. Vlada je navela da je podnositelj zahtjeva podnio svoj zahtjev Sudu 12. studenoga 2001. godine. Međutim, konačna domaća odluka dostavljena je njegovom odvjetniku dana 5. siječnja 2001. godine.

Podnositelj zahtjeva pobija Vladine argumente.

Sud primjećuje da je, suprotno Vladinoj tvrdnji, podnositelj zahtjeva podnio svoj zahtjev 25. lipnja 2001. godine, i da ga je Sud zaprimio 3. srpnja 2001. godine. Prema tome, podnositelj zahtjeva je udovoljio roku propisanom čl. 35. st. 1. Konvencije.

Slijedi da prigovor Vlade mora biti odbačen.

2. Alternativno, Vlada je pozvala Sud da utvrdi da je zahtjev očito neosnovan.

Što se tiče pitanja neovisnosti Ustavnog suda, Vlada tvrdi da se u odlučivanju može li se tijelo smatrati neovisnim mora uzeti u obzir način imenovanja njegovih članova i vrijeme trajanja njihova mandata, postojanje garancija protiv vanjskih pritisaka, te pitanje doima li se tijelo neovisnim. Nadalje, nacionalni sud mora biti neovisan o izvršnoj vlasti i o strankama u predmetu.

U tom pogledu Vlada tvrdi da je Ustavni sud neovisan od izvršne vlasti i da suci suda donose svoje odluke nepristrano. Suce Ustavnog suda bira Hrvatski sabor na vrijeme od osam godina i tijekom svog mandata ne mogu obavljati nijednu drugu javnu i/ili profesionalnu dužnost. Oni ne smiju biti članovi nijedne političke stranke i oni uživaju imunitet.

Što se tiče nepristranosti suca M.V. Vlada smatra da, iako je on zastupao protivnike podnositelja zahtjeva u ranijoj fazi postupka, njegov angažman nije utjecao na njegovu nepristranost jer je njegovo pravno zastupanje u ovom predmetu trajalo vrlo kratko vremensko razdoblje i odigralo se mnogo godina prije nego što je Ustavni sud bio pozvan odlučiti o predmetu podnositelja zahtjeva. Povrh toga, u fazi u kojoj je on zastupao protivnike podnositelja zahtjeva nije donesena nikakva ni procesna ni meritorna odluka.

Vlada navodi da sudac M.V. nije bio dužan prema domaćem pravu izuzeti se u ovom predmetu.

Prema mišljenju Vlade nema elementa koji bi ukazivali na subjektivnu ili objektivnu nepristranost suca M.V.

Podnositelj zahtjeva tvrdi da se sudac koji je ranije zastupao njegove protivnike ne može doimati nepristrano.

U svjetlu tvrdnji stranaka, Sud smatra da su prigovorom potaknuta ozbiljna činjenična i pravna pitanja na temelju Konvencije, odlučivanje o kojima bi trebalo ovisiti o ispitivanju merituma. Sud, stoga, zaključuje da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nisu utvrđeni nikakvi drugi razlozi zbog kojih bi ga se proglasilo nedopuštenim.

Iz ovih razloga, Sud jednoglasno

proglašava zahtjev dopuštenim, bez prejudiciranja merituma predmeta.

Potpis

Søren NIELSEN
Zamjenik Tajnika Odjela

Potpis

Christos ROZAKIS
Predsjednik